

Oláh András

korlátaink

fogást keresel az időn amikor a sárgadinnyés
parmezános reggelek nyomába eredsz:
a tikkasztó jelen örvényébe szőve
bújik hozzád egy befejezetlen pillanat
a megremegő test és az összeránduló
szemöldök tolmácsolja fenntartásait
csődöt mond térfigyelőrendszered
győz a türelmetlen vágy a borzongás felett
s engedi hogy ízét illatát birtokba vedd...
kint elered az eső... egy felkavart múlt
matat a kitakart emlékek között
– hitszegők ölelkezése ez –
felhős szembogara fölött pillája
reménytelenül mozdul s legyőzve a mélyen
ülő szorongásokat némán összeczár
fölébreszti depresszióba süllyedt érzékszerveit
s már nem hancúrozni vágyó reggel
ez a harangszó-ringatta pillanat
csak álmok sikolyába fúló kapaszkodás

vallomás

poros kövekbe törli ingét a nyár
szomjasan tátog a tikkadt folyómeder
kicsorbult tükörként hazudik szemünkbe
meztelen mellünkbe karmol a nap
remegő fűszálak tövében
álmok kuporognak kimarjult testtel
– lúdbórzó félelem: lekaszált
mosolyok emléke fojtogat –
szemed meleg tavában álmok vitorlái
kezed ölelés-emléket rejteget
kifakult arcod megkarcolt vallomás